

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Nionde kapitlet – i vilket Zeke har mardrömmar och gömmer sin kudde

På måndagen var jag tillbaka bland godsvagnar och trädgårdsstolar i pappkartonger. Allt var som förut förutom att vi nu var två som gick och skrotade där. Bernard förklarade saken med att vagnarna till varje pris måste tömmas denna vecka så att spåret kunde göras fritt. Det behövdes till andra vagnar. Dessutom började de holländska långtradarna att komma och det skulle bli för mycket jobb för mig att hinna med. Därför hade jag fått den här killen Lasse till min hjälp. Han var runt arton och såg ut som en hund med sin fjuniga mustasch och sina tunna blodröda läppar. Tydligt jobbade hans farsa som lastbilschaufför i firman. Fast han var visst sjukskriven sedan flera månader. Lasse gick på gymnasiet. De hade visst något slags höstlov. Något sånt fanns inte när jag gick i skolan. Vi fortsatte att lossa pappkartongerna ur godsvagnarna och göra fina staplar på pallarna som Karl Axel körde fram till oss. Han var vattnig i ögonen efter helgens supande och luktade minst lika jävligt som vanligt. Men han var hygglig. Bangade inte för att hjälpa en om man behövde det.

På måndagseftermiddagen kom den första lastbilen från Holland. Den slöa grisen som körde backade bara till och gick direkt in och tog en kopp kaffe. Sen stod han och rökte tills vi hade lastat klart. Svenska chaufförer hjälpte alltid till om de kunde men det var tydligen inte seden i Holland. För att få plats med så många kartonger som möjligt fick vi inte köra in pallarna som de stod. I stället staplade vi kartongerna för hand så långt upp mot taket som det var möjligt. Det krävde lite eftertanke. Sedan gällde det att hålla koll på hur många kartonger vi stuvat in. När vi började på det fjärde lagret såg jag att skåpet var så högt att vi slösade bort en massa luft.

– Vi ställer de översta på högkant så får vi in fler, sa jag till Lasse.

– Ööhh.

– Ställ den på högkant.

– Ööhh.

– På HÖGKANT, nästan skrek jag och tog lådan han höll i och kastade upp den i vänstra hörnet.

– På högkant!

– Aahh, sa Lasse. Smart.

Killen var snäll men dum i huvudet. När han blev lite andfådd så andades han i mungiporna vilket fick honom att ännu mer se ut som en hund. Vi snackade inte mycket men på ett sätt var det ganska trevligt med sällskap. Hunden var ju människans bästa vän.

På natten hade jag mardrömmar. Det hände rätt ofta. Ibland gick jag i sömnen också. Den här natten drömde jag att jag var instängd i en labyrint där jag trevade mig fram mellan pappkartonger staplade på lastpallar. Till slut kom jag inte längre. Det var en återvändsgränd. När jag vaknade stod jag i bortersta hörnet av mitt rum och trevade på väggarna.

På morgonen var jag trött, som oftast när jag hade haft mardrömmar eller gått i sömnen. Det blev svårare och svårare att komma upp ur sängen. Bara jag tänkte på de där jävla lådorna. Jag satt på sängkanten och gungade. Om jag la mig ner skulle jag komma för sent. Men det var så jävla frestande. Till slut reste jag mig. Det var mörkt ute. Mörkt när man gick upp, mörkt när man cyklade till jobb, mörkt när man kom hem. Resten av tiden tillbringade man i en godsvagn tillsammans med tusentals papplådor och en hund som gick på två ben.

– Veckan ut, sedan inte en dag till, tänkte jag.

Jag satt och surade över tidningen medan jag sörplade på en kopp Darjeeling. Bläddrade i lokaldelen. En cyklist hade blivit ihjälkörd och jag var inte förvånad. En våldtäkt, en misshandel, stölder och knarkbeslag. Det var samma gamla vanliga. Tragedier för de inblandade. Det fanns inget jag kunde göra. Bläddrade fram till sporten. Varje dag stod det en massa om MFF trots att säsongen var över sedan länge. Det började bli tjatigt. Fast inte lika tjatigt som Zlatan. Killen kunde inte släppa en fis utan att Sveriges samlade journalistkår bröt ut i unisona hyllningskörer och försökte överrösta varandra när de förklarade varför Zlatan var större än Jesus. Det stod mig upp i halsen. Precis som hysterin kring MFF. Helt plötsligt var alla fanatiska fotbollsfans som praktiskt taget fötts in i föreningen. Kommunpolitikerna sprang benen av sig för att få sola sig i glansen av det första guldmedaljen på femton år. Det var löjligt. Att folk gick på fotboll var väl skoj, men inte fan var det för att de var så intresserade av spelet. Var hade de hållit hus på åttiotalet när Hodgsons pågar vann Allsvenskan fem år i rad? Då var de nöjda om det kom fler än femtusen pers på matcherna, förutom mot Göteborg. De flesta av dagens spelare hade fått vara glada om de fått sitta på bänken på den tiden. Thern, Schwarz, Dahlin, Ljung, Magnusson, det fanns hur många som helst. I mina ögon var dagens fotbollsspelare bortskämda och överbetalda. De hade ingen klubbkänsla. Allt handlade om pengar. Ändå tjänade de trettio, fyrtio, femtio, hundra tusen i månaden. För att spela fotboll i en jävla blåbärsserie. Sedan skulle det fuskas med skatten från alla håll och kanter. Det var patetiskt.

– Jag kan lika bra säga upp prenumerationen. Jag blir bara förbannad eller deprimerad, tänkte jag.

Två dagar senare lastade vi in de sista trädgårdsstolarna i en tjugofyrameters långtradare. Det betydde ledig fredag, men också arbetslöshet och noll pengar. Jag var så trött på skiten att jag inte brydde mig. Det kändes mest skönt. Om bara den där idioten på arbetslöshetsförmedlingen kunde ringa som de sagt att han skulle. Självklart borde jag gå dit själv, men det var ett bekvämt svepskäl att säga att det faktiskt var han som skulle höra av sig till mig. Fast så länge han inte gjorde det och jag inte gick dit så blev det heller inga pengar. Klockan var nästan halv fyra när den sista lastbilen backade till. Det fanns ingen chans att hinna klart innan vi slutade klockan fyra. Bernard kom ut och undrade om det var okej om vi jobbade över en stund. Jo, det var det väl. Vad fan skulle man annars göra? Trots att vi jobbade snabbt och nästan sprang fram och tillbaka och kastade de förbannade jävla kartongerna i staplar så drog allting ut på tiden. När vi fyllt främre släpet måste chauffören koppla på det bakre och sedan backa till. Första gången kom han snett och minuterna gick. Inte hjälpte den fan till med lastningen heller utan satt i hytten och rökte. Tjugo i fem var vi klara och på väg in i omklädningsrummet. Då kom en av de ordinarie gubbarna körande i sin truck. De killarna gick inte en meter i onödan.

– Så ni fick också övertid idag, pågar.

Jo, det stämde ju. Han kunde själv se vad klockan var.

– Men gå inte in på kontoret nu. Vänta tills klockan blivit fem över fem. Då får ni betalt till halv sex. Ta en kvast och sopa lite på bryggan eller stapla några pallar där borta.

Så körde han igen. De visste tydligen hur man skulle göra.

På fredagen ville jag sova ut, men halv nio ringde det. Jag visste knappt var jag var någonstans, så jävla trött var jag. Två gånger hade jag varit uppe under natten efter att ha drömt mardrömmar. Den där sura labyrintdrömmen hade visst startat en ny serie mardrömsnätter och de brukade hålla i sig ett tag. Natten förut hade jag fått för mig att det var någon i lägenheten och de, vem de nu var, skulle skratta åt mitt örngott. Det var inget fel på örngottet. Det var bara det att på ena sidan var det en stor bild av Bamse och på den andra sidan fanns Skalman. I drömmen fick jag för mig att personerna som nu fanns i min lägenhet skulle håna mig för att jag hade Bamse på mitt örngott. Det fanns bara en sak att göra. Gömma kudden någonstans. Så jag for upp och började leta efter ett bra gömställe. Bakom soffan var inte bra för där syntes den alltför lätt. I skafferiet fick den inte plats. På toa ville jag

inte lägga den. Till slut la jag in den i garderoben. När jag vaknade på morgonen kunde jag inte fatta var fan min kudde hade tagit vägen.

Den här natten var det åter folk i lägenheten men de var inte ute efter att retas. De hade kommit för att mörda mig. Jag vågade inte ligga kvar i sängen eftersom det var där de trodde att jag skulle vara. Golvet var kallt men det var inte därför som håren stod rakt ut på hela kroppen. Jag var fruktansvärt rädd. Helt vettskrämd. Jag tänkte att jag måste hitta de jävlarna innan de hittade mig. Det var bara det att de var svåra att hitta. De gömde sig någonstans. Till slut började jag inse att de hade stuckit igen. Eller hade de varit där över huvud taget? Långsamt började förnuftet att fungera igen. Jag gick bort till dörren. Den var inte uppbruten. Alltså måste de ha kommit in med nyckel. Det var kanske på något sätt möjligt att det fanns nycklar i omlopp. Någon som jag inte kände till. Jag hade inte bytt lås när jag flyttade in utan litade på att den tidigare hyresgästen lämnat in alla kopior. Sedan slog det mig att säkerhetskedjan var på. Då hjälpte ju inte nyckeln. Att sparka in en dörr där säkerhetskedjan låg på var väl möjligt. Men att stänga en dörr från utsidan och sedan hänga på kedjan, det kunde fan varken Houdini eller Joe Labero. Ergo var det ingen annan än jag i lägenheten. Jag gick och la mig igen. Senare (jag vet inte hur dags, man kollar inte klockan när man har lönnmördare i sin lägenhet) vaknade jag upp stående vid garderoben och precis då började den välta mot mig. För att inte få skiten över mig kastade jag upp händerna och hejdade fallet. Jag la hela min tyngd bakom, men hur mycket jag än kämpade så rörde sig skåpet inte en millimeter längre bort från mig. Till slut insåg jag att garderoben stod som den skulle och att jag höll på att försöka trycka in den i väggen. Jag gick och la mig igen. Sammanlagt hade jag kanske varit vaken i tio minuter under natten men ändå var jag fruktansvärt trött. De där mardrömmarna tog på mig och hade man dem flera nätter i rad så slet det.

Nu ringde telefonen och jag fattade knappt vad som hände. Jag började slå vilt på väckarklockan men det hände såklart ingenting. Till slut fattade jag vad det var som förde sånt liv.

– Zeke Svarte.

Jag försökte låta så redig jag kunde fast jag knappt visste vem jag var.

– Ja, tjena. Det är Bernard. Jag väckte dig väl inte?

– Nä, nä. Det är lugnt.

Det skulle inte ha spelat någon roll om han hade ringt mitt i natten. Jag erkände aldrig att jag sov när någon ringde. Det var som när morfar satt och sov framför hockey-VM och mormor kom in och skrek ”MÅL!!!”.

– Jag såg det! Jag såg det!

– Vad såg du?

Sen var han sur i flera timmar.

– Jag har mer jobb till dig, sa Bernard. Om du har tid alltså.

– Visst. Är det fler trädgårdsstolar?

– Nä fan. Såna skitjobb ska vi inte ta på oss mer. Nä, jag tänkte att du skulle hjälpa till på PG lite grann. De har jävligt mycket att göra och kan behöva någon som har lite i huvudet.

– Blir det han Lasse också?

Jag hade glömt att han gick i skolan och att lovet snart var över.

– Den idioten. Nä fan. Såna kan vi inte ha här. Fast det är ju svårt att säga nej när hans farsa frågar. Men han börjar visst skolan igen på måndag.

Jag visste inte vad PG var men jag frågade inte heller. Det var väl något annat drängajobb.

Fast jag tänkte att det inte kunde vara värre än de jävla stolarna. Pengarna behövde jag. Klart jag tog det. Dessutom misstänkte jag att de inte skulle ha tagit in någon om Bernard inte velat vara hygglig mot mig. Då kändes det för dumt att säga nej. Oavsett vad det var för jobb. Jag gjorde vad som helst.

– Då kommer du in på måndag klockan sju. Bra. Jävligt bra.